

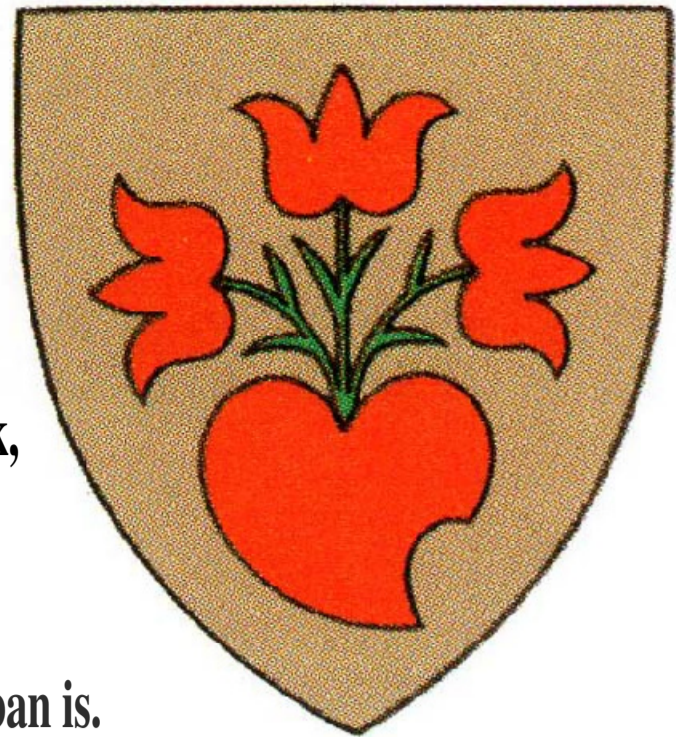

Basa László

Évtizedeken át katonás fegyvellemel, kitartó szorgalommal kutatta e vidék múltját, értékeit.Oktatói, tanári munkáját pályakezdetétől jellemezte a diákokat a tanórán kívül is nevelő, közösség-szervező tevékenység. Szakkörök vezetése mellett helytörténeti-, iskolatörténeti kutatásokat is végzett.Tanítványából hagyományörző csapatot toborzott, s eléjük a saját kutatásai alapján felderített azon hősieket állította példaként, akik szűkebb pátriánk földjén harcolva váltak valaha a nemzet legendáivá. Basa László helytörténeti kutatásai...a történelmi események, évfordulók, az e vidéken született, valaha itt élt, vagy csak éppen hosszabb-rövidebb ideig itt tartózkodó történelmi alakok, művészek, tudósok épp úgy érdekelték, mint a műemlékek, emlékjelek....

....Tanulmányai, iskolatörténetei, pályamunkái mellett rendszeres szerzője volt a Jászság kiemelkedő lapjának, a Redemptiónak, több ször publikált a rangos, országos terjesztésű Honismeretben, számtalan írása jelent meg a Nagykátai Újságban, a Tápíomenti 2 Hetesben és sok más Tápíó menti település önkormányzatának az újságában is. A tapiokultura.hu kulturális honlapnak, annak 2007-es indulása óta állandó szerzője volt. Csak az itt megjelent cikkeinek a száma is meghaladja a félezer számot! 2013-tól, az első számtól kezdve, szintén állandó szerzője volt a Tápíó-vidék helytörténeti-, kulturális lapjának, a Thapeunak is. (részletek Tarnavölgyi László megemlékezéséből)

Nagykátá

Válogatás hagyományörzők, helytörténészek, lokálpatrióták munkáiból, gyűjtéseiből.

Buzini gróf Keglevichek Nagykátán

2010-ben Pro Urbe kitüntetésben részesült.

Amikor 2012 szeptemberében évszázados nyugalom után felnyitották a kápolna kriptáját, megilletődötten álltam az oda elsőként temetett Keglevich tábornok latin nyelvű sírtáblája előtt.

Az építő Keglevich tábornok

Nagykátá –s valójában az egész Tápíó mente-legjelentősebb műemléke a temetőben levő barokk XVIII. századi Keglevich temetőkápolna. Építőjének a személye régóta izgatja a fanatizmust, amit meg fokozott az a tény, hogy településünk lényegében neki köszönheti 1743-ban történt mezővárossá válását. I. Keglevich Gáborról (1710-1769), a horvát eredetű nemesi familia egyik legértékesebb, legsokoldalúbb tagjáról van szó. Amikor 2012 szeptemberében évszázados nyugalom után felnyitották a kápolna kriptáját, megilletődötten álltam az oda elsőként temetett Keglevich tábornok latin nyelvű sírtáblája előtt.

A Horvátországból származó, később Magyarországon is bírtokos család első előnevét a Zágráb melletti Buzin várától kapta. A család első ismert tagját, Pétert egy 1300 körül írt oklevél említtette. Az ő fia, unokái –Keglevich-, Keglevichak- lettek valójában a dinasztia megalapítói. A család jelentős szerepet játszott a XVI. századtól Horvátország történelmében: országos közjogi méltóságokat töltöttek be, voltak köztük bánok, várkapitányok. III. György, kiről tudjuk, hogy 1598-ban horvátországi alban volt, két fiatölt származtatják folyamatosan a család horvátországi és magyarországi ágának a geneológiáját. Miklós –ki 1642-ben halt meg- volt a magyarországi ág megalapítója. A család I. Lipóttól 1646-ban bárói, 1687-ben grófi rangot kapott.

KEGLEVICH.

A magyarországi ág „ősatyjának”, II. Keglevich Miklós Móríc Borbálával kötött házassága révén jutott magyarországi bírtokokhoz. Egy fiuk született: III. Keglevich Miklós (1636-1701), ki 1663-ban megvásárolta Káthay Ferencétől az ősi Tápíomenti Káta-nemzetiség bírtokait. **A tornai eszéki család.** A két Miklós révén jutott a legnagyobb arányú bírtokhoz a Keglevich család. A harmadik generáció elsőszülött tagja volt Keglevich Ádám (1666-1713), kinek születése és halála is már egyaránt Tornához kötődött. Ő építtette azt a későreneszánsz kastélyt, melyben a Rákóczi-szabadságharc alatt egy alkalommal maga a fejedelem, II. Rákóczi Ferenc is megszállt. Róla tudni lehet, hogy 1692-ben neveztek ki tornai főispánnak. A Kólonics és a Czobor ezredben volt alezredes. „Vitézül harczolt” Csákótányánál a török ellen. Tábornok, kincstári alelnök és királyi tanácsos volt.

Keglevich Ádám tornamegyei főispán és Gersei Pethő Mária (1681-1753) harmadik gyermekeként ebben a kastélyban jött világra 1710. január 31-én I. Keglevich Gábor. Minden valószínűséggel a kastély fölötti közepkori erődíjtemplomban keresztelték meg, melyet 1671-ben szereztek vissza a Keglevich-család királyi katonaság bevetésével a reformátusoktól. Az elsőszülött fiú, József (1700-1763) örökölte a főispáni székét, s kilenc gyermekkel gyarapította saját családját. Az ő gyermeke volt II. Keglevich József tornai főispán, kinek a legkisebbjéről maradt fenn arcképe a Keglevich-család a tornai templomban található márvány sírleméltéi alapján. A kilenc gyermek közül Tornán különösen számon tartják Keglevich Zsigmond püspök (1732-1805)

életútját, aki 1803-ban József testvérével 1000 forintot hagyott a tornai templomra, illetve a kisváros kórházára.

Mária Terézia tábornokának, I. Keglevich Gábornak sem ismerjük jelenleg egyetlen hiteles arcmását sem. Közvetlen családából másodszültött gyermekeként, II. Keglevich Károlynak, a pétervárasírai templom, a „péterkei családralis” építőjének festett arcképe volt módomban megtekinteni.

A gyermek neveltetéséről, iskoláinak elvégzéséről egyetlen adaték Szinyvei József. Magyar írók élete és munkái c. alampművében található. Az irodalomtörténészek bibliájaként használt lexikon kis túlzással mint irodalmi jelenséget mutatja be a 10 esztendő föl. Megemlíti, hogy „Egy hosszabb magyar költőmenny (onomacitcion) maradt reánk, melyet édesanyjának nevenapjára 1720-ban írt, összesen 19 strofa, kivül ráírta a grófné: Gábor halm nekem csinált versei Korában. (Közli Varázsejt Gusztáv a Figyelő IX. kötetében 1880.)” Miután Tornához a jelentősebb városok közül Kassa volt a legközelebb, így magától értetődő, hogy iskoláit ott végezte a fiú.

Nagykátá történelmében az 1711 és az 1760 közötti évek, mint az újratelepülés időszaka szerepelnek. Az 1715 és 1717 között rendelkezésünkre álló adatok alapján megállapíthatjuk, hogy az adózó családok száma egy emberöltő alatt több mint hatszorosára emelkedett. 1715-ben mindössze 62 család alkotta Nagykátá lakosságát, majd 1728-1744 között több mint kétszerezésre nőtt a porták száma. A gyarapodás a természetes népszaporulat mellett a bevándorlás, betelepítés eredményeként könyvelhető el. 1734-ben egy nagy pestisjárvány tör ki, s erre utal a város egykori temetőjében –ma ez a Szent György park- állított fogadalmi Mária-szobor, mely időszakon megakasztotta a népességet és gyarapodását megakasztta. A halotti anyakönyv szerint átlagosan 20-30 volt az éves temetkezések száma, addig ez 1739-ben 43, 1740-ben 53 főre nőtt. Keglevich Gábor 1740. június 9-én írta Tornára főispán József bátyjának: „hála Istennek az pestis megszűnt, de minden drága...”

Nagykátán a szatmári béke után megindult fejlődés nem érintette a mezőgazdaság szerkezetét. Továbbra is kétnyomásos gazdálkodás folytattak, mely a nem egészen 500 fős kátai lakosság ellátását volt hivatva biztosítani. Ami ebben az időben fejlődött: az az állattenyésztés volt. A földesúrral együtt 500 szarvasmarha, 50 ló, 1000 juh legelt a nagykátai határban. Új elemként jelentkezett az 1700-as évek elején a szőlőtermelés, bár a mennyiségével és a minőségével a korabeli feljegyzések nem voltak igazán elégedettek.

1740-ben meghalt III. (VI.) Károly nemet-római császár, s két nappal később nő –első ízben a Habsburgok történelmében-, Mária Terézia foglalta el a birodalom trónját. Bajországban, a Spanyol Királyság és a Szász Választófejedelemség nem fogadta el a Pragmatica Sanctióban kodifikált leányági öröklést, s ez alapján igényt jelentett be a Habsburg Birodalom területére. Ezt a számára kedvező helyzetet használták ki a Porosz Királyság, s betört Sziláziába. A konfliktus Anglia és Franciaország belépésével európai méretű háborúvá szélesedett, melybe további államok: az Egyesült Holland Tartományok, a Szárd-Piemonti Királyság, Svédország és az Orosz Birodalom hadereje is bekapcsolódott. Az 1740-1748 között zajló osztrák örökösödési háború az 1748-as aacheni békeszerződéssel zárult.

Mária Terézia –karján a nyolc hónapos Józseffel- a magyar rendektől a Pozsonyi Országgyűlésnek kért segítséget. 1741. január 26-án Pálffy János (1663-1751) országbíró fegyverrel szállította a nemességet II. Frigyes porosz király ellen. I. Keglevich Gábor már a felkelés kihirdetése előtt arra kérte befolyásos bátyját, hogy intézze el, hogy felvegyék Pálffy ezredbe. (Pálffy János korábban a Rákóczi-szabadságharc idején a fejedelemmel szemben álló császári erők főparancsnokaként jelentős szerepe volt a szatmári béke megkötésében. Pálffy János a Rákóczi-szabadságharc utáni években a bácsi udvarban a legbefolyásosabb magyar főúr volt, s Mária Terézia uralkodásának kezdetén, 1741-ben nádorrá is választották. A gróf történelmi szerepét az utóbbi időkben már jóval árnyaltabban itéli meg a magyar történetírás.) Az ifjú Keglevich gróf keresének a politikai és hatalmi befolyásos kívül valószínűleg családi motiváció is lehetett. Nagyanyja, -II. Keglevich Miklós felesége- Czobor Eva, s a korábban Rákóczival tárgyáló tábornagy felesége pedig Czobor Terézia (1668-1739) volt.

I. Keglevich Gábor tehát katonai pályafutását Pálffy gróf ezredében kezdte. Az ezred ebben az időben az Eszék-Erdélyben levő Doboka megyei Balázsházán tartózkodott teli szálláson. Az ekkor 31 éves gróf szeretett volna részt venni Mária Terézia 1741. június 25-iki koronázásán, s arra kérte bátyját, hogy eszközöljön ki számára szabadságot. A fiatal gróf a koronázáson valószínűleg nem vehetett részt, seregtestével a Bánátház vezényelték a lázongó

Ezen a ponton meg kell állnunk. Kucza Péter korábban kiadott albuma is ezt a tényt állítja. Amennyiben ez igaz, akkor a bécsi barokk világhírű művészeinek ez volna az egyetlen, a mai Magyarország területén levő alkotása, s mint ilyen az országos híre műemlék kategóriájába tartozna. Az állítást igazolhatja, hogy a világhírű építész az elliptikus kupolájú épülete jeles tervezője, s mint ilyen –tehát ovális kupolájú építők- ugyancsak egyedülálló hazánkban. Az országos műemléki nyilvántartásban azonban a tervező személye ismeretlen. Nem támasztja ezt az állítást a kápolna építéstörténetének kutatója, Nagy Gergely Domonkos sem. Ennek ellenére tanulmányában megállapítja, hogy „a külső tömegben karakteres elemként megjelenő kupoldobó fala, az enteriőr erős vertikális karaktere és a Johann Bernhard Fischer von Erlach templomaira hasonlító homlokzat kialakítása egyaránt a salzburgi barokk építészetnek gyökerezett az alkotást, ahol a velencei tanultságú Gaspare Zugall által tervezett Kajetanerkirche mutat hasonló tervszerűséget.”

A dilemma másik forrása a név. Ezen a néven két építész, apa és fia működött, ahol kétségtelen, hogy az apa volt a zseni. Johann Bernhard Fischer von Erlach (1656-1723) nem kerülhetett kapcsolatba a gróffal, annál inkább az építész fia: Joseph Emanuel Fischer von Erlach (1693-1742). Miután a monográfiában a szerző nem a teljes nevet használja, így teljes bizonyossággal nem derül ki, hogy melyikük a gazdálalás szülőlehetett a kápolna tervrajza. A műemlékvedelemben dolgozó építész, Nagy Gergely Domonkos a tervező személyétől függetlenül jelentős építészeti alkotásnak tartja a kápolnát. „A Keglevich családnak –a MOL-ban őrizt- XVIII. századi levelezését végigolvassva nem találtam a kápolna építésére vagy a tervező személyére vonatkozó adatot. Keglevich Gábor az 1740-es és 1750-es években gyakran írja leveleit Pozsonyból, illetve Bécsből. A család kapcsolata a továbbiakban is fennmaradt ezen igazgatási központokkal, nem zárhatjuk ki, hogy a kápolna tervezője is e városok valamelyikéből származott. Ezeken kívül főleg Pestről (1758-ban), Pétervárasáról és Nagykátáról ír. A pétervárasárai kastély építése közel egyidőben zajlik a kápolnáéval, 1762-ben fejeződik be. Fellétnő stílus hasonlóság nem állapítható meg a pétervárasárai kastély és a nagykátai kápolna között, ahogyan a pétervárasárai –a kapuját fölötti 1722-es évszámmal datálható- egyszerű kerek kápolnával sem rokonítható a nagykátai kápolna formavilága.” – írja jegyzetében Nagy Gergely Domonkos. (MOL: Magyar Országos Levéltár)

A kápolnát a váci püspökség canonica vizitációi közül az 1777-es említi először. Ebben az szerepelt, hogy a kápolnát a gróf saját költségén Martoni Pál püspöki helynök hozzájárulásával építette 18 évvel ezelőt. Ez alapján az építkezés befejezése a gróf halála előtt tíz évvel, 1759-ben történhetett. A gróf 1769. április 20-án kelt végrendeletében József testvéreire 500 rajnai forintot hagyott, s meghagyta, hogy a kápolnában hetente mondjanak misét a leiki údvőért. A gróf végső nyughelyének beszentelését Képp Ferenc (1720-1784) plébános végezte el, aki 1764-ben került Nagykátára. Vele együtt tehát hét plébánosa volt a mezővárosnak I. Keglevich Miklós kegyúri működése idején. Neki a gróf özvegyével támadt majd konfliktusa, kinek kérését a német teológusok anyanyelvükön történő leiki szolgálatára a plébános megtagadja. A gróf Ádám fiával a kápolna fölötti egyházi és jogi fenntartás kérdésében támad a plébánosnak nézeteltérése. Amikor 1776-ban áthelyezéséért kérte más szolgálati helyre –ez esetben Alsónémedire-, akkor ezek a konfliktusok minden bizonnyal szerepet játszottak.

A gróf életének fontosabb helyszínei közül kell megemlíteni a pozsonyi Keglevich-palotát. Pozsony ebben az időben az ország fővárosa, az országgyűlés helyszíne, koronázóváros. A magyar főurak jelentős része épített itt palotát, melyet a hivatali ügyeit intéző családtagok időszerűként igénybe vehettek. Egy görögus polgárház átalakításával létesült a város egyik legjelentősebb barokk építménye, a Keglevich-palota, amit Keglevich József tornai főispán építtetett 1730-ban. Az Úni utca-Ventur utca –Pánkska-Venturka- sarkán, a Pánksz 27 szám alatt található a homlokzatán Keglevich címerrel díszített palota. Gyakran szállt meg itt az „első” Gábor, majdan a jövőben unokája, a „második” Gábrieli, a pozsonyi országgyűlés felsőházának elnöke, az utolsó magyar tárnokmester, Nógrád vármegye főispánja. 1790 őszén a család meghívására kilencnapos látogatást tett Pozsonyban Ludwig van Beethoven. Zongoraleckét adott a család Babette nevű lányának, s a palotában megtartott hangversenyéről is említést tesznek a krónikák.

Nincs arról tudomásunk, hogy milyen lehetett a gróf nagykátai szállása. Valószínűleg elégedetlen volt annak minőségével, mert a mezőváros központjában levő hatalmas őspark szélén egy új emeletes kastély építésére adott utasítást. Az építést már a nagykátai uradalmat öröklő fia, Ádám fejezte be az 1770-80 közötti években. Nagykátá első emeletes építménye ma a polgármesteri hivatalnak ad otthont. A XX. században a szakszerűtlen átálakításnak köszönhetően a kastély építészeti értékei jelentősen csökkentek. 1849-ben ebben az épületben

népek fékentarására. Ezekről az évekről kevés adatunk áll rendelkezésre, a Magyar Országos Levéltárban levő un. Keglevich család levelezése P421 számú levéltári fondban található irata szerint 1742. március 17-én Nagykátán tartózkodott, s ott egy fontos szerződést írt alá. Ez a szerződés pontokba szedve tartalmazta a nagykátai jobbágyok szolgáltatásait, mely szerint „Ezen pontumokat kívántam végre fatu könyveimben bé írnom, hogy küi emberem közül tudhassa magát alkalmaztatni, vissza jövetelémig Isten éltetvén a táborul meg tervén...” Tehát a szerződésben utalást találunk arra nézve, hogy aláírója készült vissza a táborba. Az 1742-ben született contractus –szerződés- 1768-ban készült másolatán -15 pontból álló nyelgyóladás irat-megtaláljuk Nagykátá mezőváros pecsétjét, melyen a rajta levő motívum –a szívből kinövő tulipán- a mai Nagykátá címerének mintájával szolgalt.

I. Keglevich Gábor katonai pályafutásáról keveset tudunk. Nagy Iván megemlíti, hogy a gróf ekkor már a Koházy ezredben szolgált mint ezredes, s később tábornoki rangot kapott.

Lakatos Gyula 1999-ben megjelent város történeti monográfiájában önálló fejezetet szán a nagykátai jobbágyok földesúri szolgáltatásai szabályozásának. A nyelgyóladás, másolatként ránk maradt okirat betétként bekerült Mária Terézia 1767-ben kiadott urbariumának nyomtatott szövegébe. Lakatos Gyula szerint „feltehetőleg, hogy a bánáti határvidékre vezényelt grófra komoly hatással voltak az ottani tapasztalatok, mert a bevezető sorok tanúsága szerint mintha fogékonyabb lett volna jobbágyainak sorsa iránt...” A város történeti jelentőségű okirat bevezető mondatait most azért idézem, mert az közvetlile nekünk a fiatal gróf gondolkodását, korabeli mondatfüzését és szóhasználatát.

„Minthogy Nagy Kátai örökös jobbágyim közül némelyeknek panaszokat hallottam, hogy ekkorai a szegénység a jobb értékű gazdák által opprimáltak (nyomorgattak), és sem az Uraság adajának reparitójában (adókvívésében) ,úgy a szolgáltatás folytatásában, semmi jó rendlítés nem observáltatott (teljesítetett), ehöz képest, hogy a féle panaszok ez után távoztassanak, a végre az alább írt módot kívántam előhozni szabom, hogy a szerint mindenki mind pénzbeli reá esendő obtingensit (részét) meg adgya, mind pedig szolgáltatáit rend szerint véghez vigye.”

Az 1742-ben született szerződés egyfajta történelmi előzményének tekinthető az uralkodó 1767-ben kiadott úrbéri törvényének, s jelzi a gróf fogékonyságát helyi viszonyainak rendezésére. A jó gazda alaposaggyal készült szerződés elemzése szétfeszítené a jelen életrajzi méltatás kereteit.

I. Keglevich Gábor történelmi érdemeinek méltatása sorában elsősk között szerepel, hogy Mária Terézia uralkodásának harmadik évében aláírta Nagykátá mezővárosi kiváltságleveletét. Ebben a folyamatban meghatározó szerepe volt annak, hogy az ifjú gróf a trón védelmében katonai szolgálatot vállal, valamint befolyásos bátyja, Torna vármegye főispánja hasonlóan kezelje volt a bécsi udvarnak. A mezővárosi cím megszerzésében ezen kívül még szerepet játszottak a tanulmány bevezető részében jelzett folyamatok: a népességes, a szarvasmarha és jutenyésztes fellendülése, a kereskedelem fejlődése, a vásártartási jogostítványok megszerzése. Erdemes azt a tényt is megemlíteni, hogy a fenti kedvező változások megélése esetén legelőbb esetben egy falu pénzért vásárolhatta meg a vásártartási jogot. Nagykátá esetében nem ez történt, az uralkodói kegy adományozta a kiváltságot, s abban egyértelműen meghatározó szerepe volt a falu kegyúrának, I. Keglevich Gábornak. Magáról a kiváltságlevelet és annak hatásáról a 270. évforduló kapcsán külön tanulmányban szeretnék foglalkozni.

A gróf 37 éves korában nősült meg. Az esküvőre Bécsben került sor 1747. március 19-én, s a német származású ara gróf Maria Josepha von Königsacker (Bécs, 1724. május 12 – Pest, 1789. december 2.) volt. A grófnő három fiúgyermeket szült férjének. Az elsőszülött Ádám Nagykátán, a másodikként világra jött II. Károly Pétervárasán örökölte a Keglevich-birtokot. A harmadik a József keresztnevet kapta. Apjának építtetői hajlamát Károly örökölte, aki bővítette a „péterkei” kastélyt, megépítette a kéttornyú kegyúri templomot, a család másodikat temetkezési helyét. Utóda a három fiú közül Ádámnak és Józsefnek születtek. Ádám gyermekei és unokái bírtokolták a XIX. században a nagykátai uradalmat.

A grófnő –hasonlóan férjéhez- fontosnak tartotta új lakhelyén, Nagykátán a település fejlődését. Német mestereket telepített Nagykátára, akik bélyeszkedését, leiki és vagyoni gyarapodását mindvégig a szlávén viselte. Ismerjük azt a levelét is, melyben arra kéri Képp Ferenc nagykátai plébánost, hogy a németeknek saját anyanyelvükön olvassa fel az evangéliumot, német nyelvű hitoktatást tartson nekik. A patkoló kovács, kotélglyártó, nyerges,

volt egy ideig a tavaszi hadjárat főhadiszállása, a tápiócsicei útkezetet követően ideiglenes hadikórház. A kastélyban tett látogatást 1849. április 5-én Kossuth Lajos és kísérete.

I. Keglevich Gábor nagyjából 1750-től már egyre gyakrabban tartózkodott Pétervárasán. Amikor 1620 táján Móríc Borbála Keglevich Miklós dícsorgyú, majd óndói várkapitány felesége lett, ettől kezdve beszélünk a Keglevich-család Pétervárasárai jelenléről. Ekkor még csak a falu felérésze volt Keglevich-birtok. 1699-ben III. Keglevich Miklós tornai főispán gyermekeit, Ádámot –I. Keglevich Gábor apját- és Zsigmondot beiktatták Pétervárasárai bírtokába, ettől fogva lettek a település kizárólagos bírtokosai a Keglevichék. A nagykátai temetőkápolna művészi és helytörténeti értéke mellett a pétervárasárai kastély a tábornok legjelentősebb építetői alkotása.

A források szerint I. Keglevich Gábor 1738-ban kápolnát és plébániát építtetett a kastélyban, mely után a teljes befejezés 1762-re datálják. Az építész Quadri Kristóf gyöngyösi közművesmester. Az ekkor egyemeletes kastélyhoz 1803-ban lidottak két oldalszárnyat, mely „U” alakúra formálta az építményt. Az emelet közepén levő díszterem –a kastély legnagyobb és legdíszesebb terme- felületét már csak a gróf halála után, 1770-ben fejezték be.

A porosz-osztrák háborúban tábornoki rangot szerzett I. Keglevich Gábor Pétervárasán halt meg 1769. április 2-án. Holttetését Nagykátára hozták, s az általa építtetett kápolna kriptájába temették.

A nagykátai hagyományörzők és a tápiómenti természetjárók 2012. áprilisában egy autóbusszus emlékült keretében jutottak el Pétervárasárra. Tekintelték meg a kastélyt, valamint az 1813-ban épített templomot. **Keglevich-emlékült a Mátarban és a Bükben** 2012. szeptember 14-én Tápíószőlén a Blaskóvölgy Múzeumban, a Kulturális örökség napok alkalmából tartottam előadást. Keglevichék a magyar történelemben és a Tápíó-mentén” címmel. Egy évvel később, 2013-ban már Torna volt a Barátsg-emlékült célpontja ahol a két korból össze tevődött emlékörköz megtekintették I. Keglevich Gábor szülőhelyét, a tornai kastélyt is. **A V. Barátsg emlékült Tornára vezetett...** 2013. május 25-én, Nagykátá mezővárosi kiváltságlevele aláírása 270. évfordulóján negyven fő részvételével a nagykátai gyemlekkör hagyományörzők a nagykátai Keglevich-kápolnában tartottak emlékünnepet. A kápolna közepén levő kripta fedlap négy sarkán katonai egyenruhában levő figurákkal díszített. Egy hagyományörző kezében tartotta a Keglevich-címer képet, míg egy másik Nagykátá mai zászlaját hajtotta meg. Mint az utolsó szónoka röviden ismertettem a 270 éve zajlott történelmi esemény jelentőségét, méltattam I. Keglevich Gábor történelmi érdemeit.

Basa László

2012.09.10., a kripta felnyitásakor Nagy Gergely tervező és Basa László helytörténész

A kiállítási táblákat összeállította Rada István 2022.